

7

สังการปิดระเบิด สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2

ในช่วงที่สงครามโลกครั้งที่ 2 กำลังดำเนินไปอย่างดุเดือด กองกำลังทหารญี่ปุ่นได้เข้ามายังประเทศไทยด้วยเหตุผลที่ว่า ต้องการใช้เป็นฐานทัพในการสู้รบ เพื่อบุกยึดประเทศพม่าและอินเดีย โดยใช้ประเทศไทยเป็นเส้นทางคมนาคมในการลำเลียงอาวุธไพร่พล และเสบียง ดังนั้นกองกำลังทหารสหรัฐฯ จึงนำเครื่องบินมาทิ้งระเบิด เพื่อบุกโจมตีและตัดเส้นทางคมนาคมของพวกญี่ปุ่น ตามจุดยุทธศาสตร์ต่าง ๆ เช่น สะพานข้ามกรุงเทพ-ธนบุรี ประตูน้ำอ่างทอง ประตูน้ำบางยาง ประตูน้ำบางนกแขวก **รวมทั้งคลองภาษีเจริญ ซึ่งใกล้กับวัดปากน้ำ** อีกทั้งยังมุ่งทำลายแหล่งผลิตพลังงานไฟฟ้าที่ใช้ในการสู้รบ ซึ่งก็คือ โรงไฟฟ้าวัดเลียบ ซึ่งในช่วงที่บ้านเมืองกำลังลุกเป็นไฟนี้เอง หลวงปู่ท่านก็ได้คุมทีมงานทำวิซชาอย่างเอาชีวิตเป็นเดิมพัน คือ ทำกันตลอด 24 ชั่วโมง เพื่อแก้ไขเหตุการณ์บ้านเมืองเพื่อให้สงครามยุติ ซึ่งหลวงปู่ท่านถึงกับพูดว่า “จะไม่ยอมหนีไปไหน และถ้าวัดปากน้ำหรือประตูน้ำภาษีเจริญถูกระเบิดลง ก็จะยอมตาย...”

และหลังจากที่หลวงปู่ท่านลั่นวาจาอย่างนี้ ไม่ว่ากองกำลังทหารสหรัฐฯ จะบุกเอาเครื่องบินมาทิ้งระเบิดมากสักเท่าไร ก็พลาดเป้าหมายแทบทุกครั้ง อีกทั้งยังมีชาวบ้านพูดกันอย่างหนาหูว่า วัดปากน้ำเป็นที่ที่ปลอดภัยจากระเบิดมากที่สุด เพราะหลวงปู่ท่านไม่ยอมให้ระเบิดลงที่นี้หรอก

ด้วยเหตุนี้...จึงทำให้ชาวบ้านและทหารกรมแผนที่....แห่กันมาอพยพหลบภัยที่ตึกขาวในวัดปากน้ำ (ปัจจุบันคือหอเจริญวิปัสสนา) และที่น่าทึ่งไปกว่านั้น..ยังมีผู้คนจำนวนมาก เห็นแม่ชีในลักษณะโปร่งแสงลอยอยู่เหนือ่านฟ้า โดยเอามือไปปิดระเบิด ในขณะที่เครื่องบินรบกำลังมาทิ้งระเบิด จนสร้างความฮือฮาและตะลึง-งง-งันให้แก่ผู้คนเป็นจำนวนมาก จนหนังสือพิมพ์ต้องเอาข่าวนี้มาลง เพราะทั้งในความมหัศจรรย์นั้น

และที่เป็นเช่นนี้ ก็เพราะหลวงปู่ท่านได้คุมพวกทำวิชา ให้ทำการปาฏิหาริย์กายขึ้นไปปิดระเบิด อีกทั้งยังใช้วิชาธรรมกายเนรมิตเมืองเป็นป่าบ้าง..เป็นแม่น้ำบ้าง และเนรมิตแม่น้ำให้เป็นบ้าน..เป็นเมืองแทน จนทำให้พวกทหารที่มาทิ้งระเบิดเข้าใจผิด และทิ้งไม่โดนเป้าหมายสักที

ในช่วงนั้น หลวงปู่ท่านเลือกให้คุณยายอาจารย์มหารัตนอุบาสิกาจันทร์ ขนนกยูง เป็นหัวหน้าเวรในการทำวิชากะดึก ซึ่งท่านได้ถามพวกทำวิชาว่า “เครื่องบินข้าศึกจะมาก็โงะ..?”

คุณยายอาจารย์ ท่านก็ตอบว่า “ตี 1 เจ้าคะ...” และพอถึงตี 1 สัญญาณเตือนภัยระเบิดก็ดังจริง ๆ ตรงนี้..เป็นความน่าอัศจรรย์ของวิชาธรรมกายแบบสุด ๆ เพราะทหารอเมริกันก็ไม่ได้มาบอกอะไร คุณยายอาจารย์ ถึงแผนการในการทิ้งระเบิดเลย แต่คุณยายอาจารย์ กลับรู้เวลาในการทิ้งระเบิดที่แน่นอน !!

และในขณะที่สงครามกำลังดุเดือดอยู่นั้น หลวงปู่ท่านก็ถามคุณยายว่า “เยอรมันแพ้หรือชนะ..?” ซึ่งคุณยายอาจารย์ ท่านก็ดูในทีวีแล้วตอบว่า “แพ้เจ้าคะ” และสุดท้าย..เยอรมันก็แพ้สงครามจริง ๆ ในวันที่ 8 พฤษภาคม พ.ศ. 2488 ซึ่งตรงนี้ก็แปลกอีก..เพราะขณะที่เกิดการสู้รบห้ำหั่นกันอย่างดุเดือด ก็ไม่มีใครรู้หรือรู้ว่า ฝ่ายใดจะชนะ แต่คุณยายอาจารย์ ก็สามารถรู้เหตุการณ์ล่วงหน้าว่า เยอรมันจะต้องแพ้แน่ ๆ

ก่อนที่จะหลวงปู่ท่านจะถามคำถามพวกที่ทำวิชานั้น หลวงปู่ท่านจะเห็นและรู้คำตอบอย่างแจ่มแจ้งในสิ่งนั้นอยู่ก่อนแล้ว แต่เนื่องจากท่านต้องการตรวจสอบญาณทัสสนะลูกศิษย์ อีกทั้งยังเป็นการปรับให้ญาณทัสสนะของทุกคนให้ตรงกัน...

จากนั้นหลวงปู่ท่านก็ค้นต่อจนเห็นในที่ว่า มีระเบิดประหลาดที่ไม่เคยมีมาก่อน อีกทั้งยังแตกต่างกับระเบิดลูกอื่นที่ใช้ในสงคราม ซึ่งก็คือ ระเบิดปรมาณู จึงทำให้หลวงปู่ถามคุณยายอาจารย์ ว่า “ถ้าลูกนี้มันลงจะเป็นยังไงวะ..??”

ซึ่งคุณยายอาจารย์ฯ ท่านก็เข้าที่แล้วตอบว่า “ถ้าลงที่เมืองไทย ก็จจะราบเป็นหน้ากลอง ไม่เหลืออะไรเลยเจ้าค่ะ...!!” พอถึงตรงนี้ก็ยิ่งทำให้รู้สึกประหลาดใจหนักเข้าไปอีกว่า หลวงปู่กับคุณยาย-อาจารย์ฯ และพวกที่ทำวิชารู้เรื่องระเบิดนี้ได้อย่างไร ในเมื่อ สหรัฐอเมริกาเร่งทำโครงการพัฒนาระเบิดปรมาณูอย่างลับๆ เพื่อไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามรู้ อีกทั้งระเบิดปรมาณูลูกแรก ก็ยังไม่เคยทดลองทิ้งที่ใดเลย แต่ด้วยอานุภาพของวิชาธรรมกาย กลับทำให้สามารถเห็นถึงอำนาจการทำลายล้างอันมหาศาลของระเบิดปรมาณูได้อย่างเหลือเชื่อ ทั้ง ๆ ที่ยังไม่เกิดการระเบิดขึ้น...!!

ภายหลังจากที่เยอรมันประกาศแพ้สงครามแล้ว สหรัฐฯ ก็คิดระเบิดปรมาณูได้สำเร็จในเวลาต่อมา ซึ่งในช่วงนั้น..เป็นช่วงที่ญี่ปุ่นก็ตกอยู่ในสภาพย่ำแย่ และกำลังจะแพ้สงครามอยู่แล้ว ถ้าสหรัฐฯ ไม่เอาระเบิดปรมาณูไปทิ้งที่ญี่ปุ่น ญี่ปุ่นก็ต้องแพ้สงครามอยู่ดี แต่อยู่ ๆ ทางสหรัฐฯ เกิดอะเลิ่ร่ดอะเร่ไรก็ไม่ทราบ คือ พอคิดระเบิดปรมาณูเสร็จ แทนที่จะเก็บไว้เฉย ๆ ก็คิดอยากจะเอาไปทดลอง โดยเลือกเป้าหมายในการทิ้งระเบิดไว้เกือบ 20 แห่ง แต่สุดท้ายก็ตัดสินใจเลือกออกจนเหลืออยู่ 2 แห่ง คือ เมืองฮิโรชิมา กับนางาซากิ จนเป็นเหตุให้มีคนตายทันทีมากถึง 880,000 คน และตายในเวลาต่อมามากกว่า 2 ล้านคน

ตรงจุดนี้..แสดงว่าต้องมีบางสิ่งที่สุดละเอียดทำให้มนุษย์
เหล่านั้น..เกิดอะเลิร์ตคิดเช่นนี้!!! ซึ่งตลอดเวลาที่หลวงปู่ท่านคุมทีม
งานทำวิชา เพื่อให้สงครามยุติ ท่านจะสั่งพวกที่ทำวิชาให้สาวไป
ถึงต้นตอ หรือแหล่งที่มาของความคิดว่า ใคร..เป็นผู้ทำให้มนุษย์
คิดสู้รบกัน?? โดยท่านจะถามว่า “ใครสอดมาวะ..?” จากนั้นทีมงาน
ทำวิชาของท่านก็เข้าไปดูว่า ใครเป็นผู้สอดละเอียดมา โดย
ไปดูว่า..ต้นตอของกระแสที่สั่งใจนั้นมาจากไหน.. ซึ่งเมื่อไปพบ
ต้นเหตุแล้ว หลวงปู่ท่านก็ไปดับที่นั่น คือ **ต้องไปดับที่ต้นเหตุ**
หรือแหล่งผลิตกระแสที่ทำให้มนุษย์คิดรบราฆ่าฟันกัน ซึ่งพอ
เหตุดับปั๊บ..ผลก็ไม่เกิด สุดท้ายมนุษย์ก็จะเลิกรบราฆ่าฟันกัน

แต่เนื่องจากตอนนั้น..อยู่ในช่วงที่หลวงปู่กำลังรวบรวมพวก
ทำวิชาอยู่ คือ ทีมงานทำวิชายังมีอยู่น้อย หรือมีปริมาณไม่มาก
พอที่จะทำวิชาให้ชนะเขา ก็เลยทำให้การทำวิชาแก้ไขเรื่องภัย
สงคราม ทำไปได้แค่ระดับหนึ่งเท่านั้น...

